

Arrest

nr. 185 693 van 20 april 2017
in de zaak X RvV / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 15 april 2017 hebben ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 11 april 2017 (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 april 2017 wordt de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven, hen betekend op dezelfde dag. Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

2.2.2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op 11 april 2017 van hun vrijheid werden beroofd en werden vastgehouden in het gesloten centrum 127bis. Omwille van de vasthouding en de overbrenging met het oog op hun terugleiding is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bevelen om het grondgebied te verlaten, thans de bestreden beslissingen hebben plaatsgevonden.

2.2.2.2. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wat de bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) betreft.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft

willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 3 en 13 EVRM en artikel 1, 4, 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 74/13 Vw., schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, rechtszekerheid en het zorgvuldigheidsprincipe.

Verwerende partij nam op 22 december 2016 een beslissing bijlage 26quater, waarvan de schorsing en de vernietiging gevraagd werd.

De bijlage 26quater werd afgeleverd zonder beslissing tot vasthouding. De beslissing was dan ook op zich niet vatbaar voor een gedwongen tenuitvoerlegging en kon niet geschorst worden in uiterst dringende noodzakelijkheid.

De bestreden beslissing is wel vatbaar voor een gedwongen tenuitvoerlegging gezien ze met een beslissing tot vasthouding gepaard gaat. De bestreden beslissing is de eigenlijke beslissing die de overdracht naar Italië vatbaar maakt voor een gedwongen uitvoering.

Verzoekende partij had aan de Dienst Vreemdelingenzaken ma de betekening van de 26quater, maar voor de bestreden beslissing, te kennen gegeven dat hij ernstige psychologische problemen heeft en dient doorverwezen te worden naar een psychiater.

De bestreden beslissing 13septies vermeldt desondanks geenszins verzoekende partij haar psychologische problemen, noch de nood aan opvolging door een psychiater, hoewel verzoekende partij nood heeft aan garanties dat hij behandeld zal worden in Italië.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III Verordening bepaalt:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. "

Het concept menselijke waardigheid vindt verduidelijking in artikel 1 van het Handvest van Grondrechten van de Unie en valt te onderscheiden van de 'negatieve' en strikte benadering van artikel 3 van het EVRM, Het recht op menselijke waardigheid informeert echter ook de interpretatie van artikel 3 EVRM door het EHRM,

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Deze bepaling waarvan de tekst ook is neergelegd in artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Bij een beoordeling van een grief betreffende artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het handvest, houdt de Raad zich aan de rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie,

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM, la deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland? § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Mûslim/Turkije, § 66). Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft deze verplichting bevestigd die op de lidstaat rust om, in die omstandigheden, de betrokkene niet naar het land te verwijderen waar hij een risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of met artikel 4 van het Handvest (zie HvJ 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C493/10).

Het Hof oordeelde in paragraaf 94 van dat arrest dat de "lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat" in de zin van verordening nr. 343/2003 overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en dit opdat de Unie en haar lidstaten hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers kunnen nakomen,"

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991 ? Vilvarajah en consJ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fme). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen, Het Hof stelde: "The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkuiov and Askarov v. Turkey

[GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see *Hilal v. the United Kingdom*, no. 45276/97 § 60, ECHR 2001 II). 95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary; bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see *Vilvarajah and Others*, cited above, §108 in fine)"

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij ? moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011? M.S.S/België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland?* § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons/J Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Dus zowel uit de rechtspraak van het Hof van Justitie als deze van het EHRM blijkt dat de overheid niet enkel rekening moet houden met de omstandigheden waarvan ze kennis had, maar ook met deze waarvan ze kennis had moeten hebben* Concreet stelt het Hof van Justitie dat de overheid soms niet onkundig kan zijn van het risico op onmenselijke behandeling in een Dublin-ontvangststaat

Bovendien moet dit onderzoek volgens het EHRM, gezien de delicate en evolutieve situatie in Italië, met grote voorzichtigheid gebeuren en op basis van een volledige» rigoureuze en geactualiseerde informatie (EHRM, 4 november 2014, arrest *Tarakhel t. Zwitserland*).

Er werd reeds in het beroep tegen de bijlage 26quater aangevoerd dat verwerende partij motiveert die beslissing wat betreft de onthaal- en opvangmogelijkheden in Italië niet afdoende gemotiveerd heeft, en geen zorgvuldig onderzoek voerde naar de opvangsituatie. Zo maakt verwerende partij zich schuldig aan een selectieve lezing van de bronnen die ze aanhaalt, en schetst ze een té optimistisch beeld van de opvangcrisis in Italië,

Maar bovenal is het bijzonder problematisch dat verwerende partij, nu ze volledig op de hoogte is van verzoekers psychische problemen en zijn nood aan opvolging door een psychiater aangepaste opvang en garanties qua zijn verergerde kwetsbaarheid, geen enkele vermelding maakt van dit feit en geen enkele maatregel heeft genomen t.o.v. de Italiaanse autoriteiten om hen in te lichten en garanties te verzekeren qua adequate opvang en medische verzorging.

In het arrest *Tarakhel* stelt het EHRM duidelijk dat een dergelijk uiterst kwetsbaar profiel enkel kan overgedragen worden aan Italië mits er garanties verkregen zijn qua adequate opvang en medische verzorging. Een correcte identificatie van kwetsbare personen is daarbij essentieel:

"112. The Court notes that in its Recommendations for 2013 UNHCR did indeed describe a number of problems, relating in particular to the varying quality of the services provided, depending on the size of the facilities and to a lack of coordination at national level. However, while it observed a degree of deterioration in reception conditions, particularly in 2011, and a problem of overcrowding in the ÇARAs, UNHCR did not refer to situations of widespread violence or insalubrious conditions, and even welcomed the efforts undertaken by the Italian authorities to improve reception conditions for asylum seekers. The Human Rights Commissioner, in his 2012 report (see paragraph 49 above), also noted the existence of problems in "some of the reception facilities", voicing particular concern with regard to legal aid, care and psychological assistance in the emergency reception centers, the time taken to identify vulnerable persons and the preservation of family unity during transfers"

U118. The Court reiterates that to fall within the scope of Article 3 the ill-treatment must attain a minimum level of severity. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment and its physical or mental effects and, in some instances, the sex, age and state of health of the victim (see paragraph 94 above). It further reiterates that, as a "particularly underprivileged and vulnerable " population group, asylum seekers require **special protection" under that provision (see *M. S. S.*, cited above, § 251).

119. This requirement of "special protection " of asylum seekers is particularly important when the persons concerned are children, in view of their specific needs and their extreme vulnerability, This applies even when, as in the present case} the children seeking asylum are accompanied by their parents (see *Popovt* cited above, § 91), (...) Otherwise, the conditions in question would attain the threshold of severity required to come within the scope of the prohibition under Article 3 of the Convention. 120. In the present case as the Court has already observed (see paragraph 115 above), in

view of the current situation as regards the reception system in Italy; and although that situation is not comparable to the situation in Greece which the Court examined in M.S.S. the possibility that a significant number of asylum seekers removed to that country may be left without accommodation or accommodated in overcrowded facilities without any privacy, or even in insalubrious or violent conditions, is not unfounded. It is therefore incumbent on the Swiss authorities to obtain assurances from their Italian counterparts that on their arrival in Italy the applicants will be received in facilities and in conditions adapted to the age of the children, and that the family will be kept together. "

Door geen verder onderzoek te doen naar het risico op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, hield verwerende partij geen rekening met de op haar rustende onderzoek plicht, en ging ze uitermate onzorgvuldig te werk,

Volgens de vaste rechtspraak van de uw Raad rust er een positieve verplichting op verwerende partij om na te gaan of de grondrechten van verzoekende partij niet in het gedrang zullen worden gebracht bij een repatriëring naar Italië Zie bijvoorbeeld RvV arrest nr. 116 183 van 19 december 2013, dat naar analogie op voorliggende zaak kan worden toegepast:*

3.3.2.2.10. Zoals reeds aangegeven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers aan de "lidstaat" in de zin van de verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (cf. HvJ, 21 december 2011, C-411/10). De verwerende partij mag er zich dus niet mee vergenoegen aan te geven in de motivering van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij zelf niet op een voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten dat zij vreest dat zijn grondrechten in het gedrang zouden komen. Er rustte in voorliggende zaak een positieve verplichting op de verwerende partij om na te gaan of, gelet op de verslagen van instanties zoals het de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties en de Commissaris voor de mensenrechten bij de Raad van Europa, de grondrechten van de verzoekende partij niet in het gedrang zouden worden gebracht bij een repatriëring naar Spanje. Bovendien moet worden gesteld dat de verzoekende partij aangaf op de vraag of zij redenen heeft, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die haar verzet om haar overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor haar asielaanvraag zouden rechtvaardigen, dat zij problemen kende in Spanje en er niet wou teruggaan.

De psychomedische problematiek van verzoekende partij heeft zich pas voorgedaan na de bijlage 26 quater, en na het beroep hiertegen. De psychologische problematiek is getriggert door het feit dat verzoekers familieleden in Turkije onlangs werden aangehouden en gefolterd, door de aanhouding van 30 advocaten in Turkije daags ervoor, confraters die verzoekende partij kent, de Turkse inlichtingendienst die op het grondgebied opereert, en de agenten in burger die hem hadden proberen aanhouden. Verzoekende partij heeft er een enorme angst voor deportatie naar Turkije aan overgehouden,

Het is pas op 5 april 2017 dat verzoekers arts na een paniekaanval de psychologische problematiek vaststelde en oordeelde dat doorverwijzing naar een psychiater noodzakelijk is. Er dienen garanties gevraagd te worden, conform de Tarakhel rechtspraak, aan de Italiaanse overheid.

Verzoekende partij moet immers direct toegang kunnen hebben tot medische zorg, hij dient opgevangen te worden in aangepaste omstandigheden, hij dient begeleiding te krijgen voor zijn angstpsychose trauma,

Zonder de nodige garanties, en zonder dat er rekening wordt gehouden met verzoekende partij haar kwetsbaarheid, en nood aan begeleiding en zorg, loopt verzoekende partij een reëel risico om aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 EVRM onderworpen te worden in Italië bij een overname.

Indien verzoekende partij naar Italië wordt overgebracht voor de behandeling van zijn asielaanvraag loopt hij een ernstig risico om aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM onderworpen te worden.

Verwerende partij werd hier voor dat de bestreden beslissing werd genomen van op de hoogte gebracht, doch heeft zelfs geen enkele motivering hieromtrent opgenomen in de bestreden beslissing.

Dit is niet enkel uiterst onzorgvuldig, maar maakt ook een schending uit van de motiveringsplicht zoals die voortvloeit uit artikel 41 van het Handvest. Uit artikel 41 van het Handvest van Grondrechten vloeit een motiveringsplicht voort die verzoekster in staat zou moeten stellen om met volledige kennis van zaken in te schatten of hij er baat bij heeft zich tot Uw Raad te wenden (zie Marleen MAES en Anja WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht (Deel 2)? T. Vreemd. 2016, nr. 2, pg 179 e.v.),

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt het verband tussen het recht van eenieder om te worden gehoord en de andere rechten en plichten die voortvloeien uit het tweede lid van artikel 41 van het Handvest, namelijk het recht om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, en de plicht van

de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden, Zo stelde het Hof dat het recht op inzage in de documenten een van die procedurele waarborgen is die ervoor moet zorgen dat het recht om te worden gehoord op een effectieve wijze kan worden uitgeoefend (HvJ 11 juli 2007, T-170/06, Alrosa, ptn, 197 en 201).

Het recht om te worden gehoord impliceert niet alleen dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken maar ook dat het besluit omstandig moet worden gemotiveerd (HvJ 21 november 1991, C-269/90, TU München, pt. 14 en HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren opdat de betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn. 38 en 59).

In een arrest van het Gerecht van 20 september 2011 werd verduidelijkt dat de overheid (in casu betrof het een aanbestedende dienst), om ervoor te zorgen dat aan de voorwaarde van een doeltreffende voorziening in rechte is voldaan, aan haar motiveringsplicht moet voldoen door een toereikende motivering te verschaffen aan elke afgewezen inschrijver die daarom verzoekt, zodat deze laatste die voorziening kan inroepen onder zo goed mogelijke omstandigheden en de mogelijkheid heeft om met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft om zich tot de bevoegde rechter te wenden. De verplichting om een bestreden beslissing te motiveren, is een wezenlijk vormvereiste, die namelijk is bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki Dynamiki, pt. 122).

Aangezien de "doeltreffende voorziening in rechte", zoals eerder al is gebleken, in de eerste plaats moet worden gegarandeerd door de nationale rechters die, als eersten, het recht van de EU moeten vrijwaren en afdwingen, ligt het voor de hand dat de motiveringsplicht in deze bepaling zich niet beperkt tot de instellingen en organen van de Unie. Bevestiging van dit standpunt kan ook worden gevonden in het arrest Heylens (HvJ 15 oktober 1987, 222/86, Heylens, pt. 15). In dit arrest wordt overigens de link gemaakt tussen de motiveringsplicht en de rechten van verdediging: i Wanneer echter, zoals in casu, meer in het bijzonder de doeltreffende bescherming moet worden gewaarborgd van een fundamenteel recht dat het verdrag de werknemers van de gemeenschap toekent, moeten deze laatsten dit recht bovendien onder zo goed mogelijke omstandigheden kunnen verdedigen en moeten zij de mogelijkheid hebben om met volledige kennis van zaken te beslissen of zij er baat bij hebben om zich tót de rechter te wenden

Het volstaat dus niet dat er rekening mee gehouden zou zijn, of dat er in het administratief dossier deze of gene afweging terug te vinden zou zijn, quod non, dit moet immers ook teruggevonden worden in de motieven van de beslissing. Er kan met betrekking tot verzoekers gezondheidssituatie en nood aan behandeling niets van motief teruggevonden worden in de bestreden beslissing,

Verzoekende partij heeft in zijn verzoekschrift in beroep tegen de bijlage 26quater een ernstige grief op grond van artikel 3 EVRM aangevoerd, met name op grond van de algemene opvanglacunes in Italië waaraan hij vreest onderworpen te worden. Uw Raad heeft zich nog niet uitgesproken over de vraag of de bijlage 26quater al dan niet artikel 3 EVRM schendt of niet.

Door de bestreden beslissing te nemen loopt verwerende partij voorop op het nog niet gevelde arrest van Uw Raad? en gaat ze voorbij aan het risico op de artikel 3 EVRM schending., dit terwijl de rechtspraak van Uw Raad duidelijk stelt dat het risico op een artikel 3 EVRM schending dient beoordeeld te worden op het moment dat de bestreden beslissing wordt genomen, hetgeen in flagrante tegenspraak is et het feit dat verwerende partij het arrest van Uw Raad niet afwacht. Dit maakt een schending uit van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM, dat een nauwgezet en grondig onderzoek vereist van het risico op de aangevoerde artikel 3 EVRM schending. In casu kan niet ingezien worden hoe vooroplopen op het oordeel van Uw Raad m.b.t de artikel 3 EVRM schending door de bijlage 26quater een nauwgezet en grondig onderzoek in die zin kan uitmaken.

Verwerende partij heeft geen enkel motief opgenomen in de bestreden beslissing over de psychiatrische problematiek van verzoekende partij en de nood aan individuele garanties op grond van de Tarakhel rechtspraak niet onderzocht. Verwerende partij stelt zelfs laconiek in de bestreden beslissing dat verzoekende partij toch nog toegang tot de rechter heeft, gezien zij kan vertegenwoordigd worden door haar raadsman met betrekking tot de bijlage 26quater? terwijl zij toch zou moeten weten dat de zaak reeds in beraad werd genomen op de zitting van 13 maart jl.

Zij zou ook moeten weten dat verzoekende partij onmogelijk de uitkomst van een rechtsmiddel waarbij een schending van artikel 3 EVRM wordt aangevoerd kan afwachten op de plek waar hij dit risico loopt, gelet op de onherstelbare aard van de schade die dit met zich meebrengt.

In zoverre Uw Raad van oordeel zou zijn dat hoewel verzoekende partij een asielzoeker is de Terugkeerrichtlijn toch op toepassing van hem zou zijn (zie tweede middel hieronder), beroept verzoekende partij zich ook op artikel 74/13 Vw. dat vereist van verwerende partij dat zij rekening houdt

met zijn gezondheidstoestand. Hoewel verzoekende partij zijn psychomedische problematiek had aangebracht bij verwerende partij heeft zij geen rekening hiermee gehouden, noch enig motief opgenomen in de bestreden beslissing hieromtrent.

Verwerende partij gaat er volstrekt aan voorbij dat verzoekende partij ten opzichte van Italië net een verdedigbare grief op grond van artikel 3 EVRM heeft ingeroepen en zij op grond van artikel 13 EVRM recht heeft op een schorsend beroep,

Het EHRM besliste eerder al dat een beroepsprocedure, op zich of in combinatie, geen effectief rechtsmiddel is indien de procedure te ingewikkeld is om een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM uit te maken (EHRM, Singh en anderen L België verzoekschrift n°33210/II van 2 oktober 2012, §95-97). Het EHRM bevestigde dit in het arrest S.J. t. België. De beroepsprocedures zijn zo ingewikkeld in een geval als dit van verzoekster omdat verwerende partij op 22 december 2016 eerst een bijlage 26quater aflevert, waartegen geen schorsend beroep openstaat, en nadat het beroep werd ingediend en nog na de zitting maar voor het arrest, wordt een nieuwe beslissing, de bestreden beslissing, genomen die de bijlage 26quater gedwongen ten uitvoer legt, Door de complexiteit van de beroepsprocedure, door de doelbewuste praktijk van verwerende partij, en door de onzekerheid die hiermee gepaard gaat, geniet verzoekende partij geen effectief rechtsmiddel tegen de verwijderingsbeslissing naar een regio waar zij onmenselijke behandeling riskeert.”

3.3.2.2. In zoverre de verzoekende partijen de schending van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” aanvoeren, wijst de Raad erop dat er hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en dat het aan de verzoekende partijen toekomt duidelijk uiteen te zetten welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden achten en waarom. Het louter verwijzen naar de schending van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” volstaat dan ook niet. Het eerste middel is op het eerste zicht in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt prima facie vast dat in casu de bestreden beslissingen op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. De voorziene motivering stelt verzoekende partijen in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen. Verzoekende partijen kennen deze motieven ook, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De gegeven motivering is pertinent en draagkrachtig en verzoekende partijen blijven in gebreke enig gebrek in de motivering concreet aannemelijk te maken. Dit onderdeel van het middel is *prima facie* niet ernstig.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen, die zich verzetten tegen de motieven van de bestreden beslissingen, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

3.3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.3.2.4. Eerste verzoekende partij beklagt er zich in essentie over dat geen rekening werd gehouden met haar ernstige psychologische problemen en dat zij dient doorverwezen te worden naar een dokter. Deze problemen worden echter niet vermeld in de bestreden beslissing hoewel eerste verzoekende partij nood heeft aan garanties dat zij zal behandeld worden in Italië.

3.3.2.5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat eerste verzoekende partij een medisch attest heeft overgemaakt aan de dienst vreemdelingenzaken voor het treffen van de bestreden beslissingen. In dit medisch attest wordt het volgende gesteld:

“Meneer meldt zich met 2 Belgische vrienden aan op 05/04/2017 op de dokterspraktijk.

Voorgeschiedenis: migraine. Beroep: advocaat

Anamnese:

Politiek vluchteling uit Turkije en sinds enkele maanden in België met zijn vrouw. Meneer heeft een visa voor Italië, maar zou asiel willen in België. Volgt hier taalcursus en probeert zich te integreren. Heeft hier kennis. Vandaag opgepakt door politie voor waarschijnlijk verplaatsing naar gesloten centrum.

Daar voelde hij zich onwel met druk op de borst, kort van adem. En is toen naar buiten gegaan.

Hij vertelt hier over de laatste ontwikkelingen met nieuwe arrestaties van advocaten in Turkije en dat de Turkse inlichtingendienst in België begint te opereren. 2 broers en neef zijn opgepakt in Turkije.

Verder krijgt hij informatie over martelingen in politiekantoren in Turkije. Mede hierdoor werden zijn angsten gevoed voor een deportatie terug naar Turkije.

De lichamelijke klachten zijn op het moment van onderzoek afgenomen.

Klinisch onderzoek:

BD 150/100 mmHg, 88 sl/min, 99% Sat

Hartlong: nl

Voor de rest geen afwijkingen

Ik vermoed dat het gaat om een paniekaanval met paranoïde trekken, resulterend naar de fuge. Maar om de verdere psychologische belastbaarheid af te toetsen zou ik graag naar een psychiater verwijzen.

(..)”

3.3.2.6. De Raad kan op het eerste zicht evenwel de verwerende partij volgen die er op wijst dat er niet blijkt dat er sprake is van een effectieve medische problematiek nu het slechts gaat om een vermoeden van een paniekaanval. Indien er werkelijk sprake was van een medische problematiek, dan kan aangenomen worden dat eerste verzoekende partij na de huisartsconsultatie onmiddellijk contact zou opgenomen hebben met een psychiater ten einde hiermee een afspraak vast te leggen, wat evenwel niet gebeurd is. De raadsman van eerste verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat er tussen het doktersconsult en de bestreden beslissing maar vijf dagen zitten zodat daarvoor geen tijd was, maar dit betoog kan op het eerste zicht niet gevolgd worden. Immers blijkt dat eerste verzoekende partij naar de huisarts is gebracht nadat zij een eerste keer was opgepakt door de politie. In die context kon eerste verzoekende partij ervan uitgaan dat zij mogelijks opnieuw zou opgepakt worden met het oog op overdracht naar Italië en kwam het haar toe, onmiddellijk na het doktersconsult een psychiater te contacteren teneinde een afspraak vast te leggen. Wanneer er werkelijk sprake is van een medische problematiek dan kan men in de gegeven context niet aannemen dat men maar laat gedijen. Dergelijke handelswijze duidt er eerder op dat er inderdaad geen sprake is van een medische problematiek, laat staan een ernstige medische problematiek zoals eerste verzoekende partij tracht voor te houden. Waar eerste verzoekende partij aldus betoogt dat zij in Italië onmiddellijk toegang moet hebben tot medische zorg en dat zij in aangepaste omstandigheden moet opgevangen worden en begeleiding moet krijgen voor haar angstpsychose en trauma kan zij niet worden gevolgd. Gelet op het feit dat eerste verzoekende partij haar medische problematiek niet aannemelijk maakt, ziet de Raad op het eerste zicht niet in waarom in de bestreden beslissing hieromtrent zou moeten gemotiveerd zijn.

3.3.2.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Zoals blijkt uit de gegevens gekend bij de Raad werden de beroepen tegen de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 22 december 2016 op 20 april 2017 verworpen. Waar verzoekende partijen aldus opnieuw kritiek uiten op de opvang- en

onthaalmogelijkheden in Italië en daarvoor verwijzen naar voormelde beroepen, is hun betoog niet dienstig meer.

De kritiek van verzoekende partijen dat aangezien er nog geen arrest is in het beroep tegen de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten de verwerende partij vooruit loopt op het arrest van de Raad, is evenmin nog langer dienstig nu de Raad zich op 20 april 2017 heeft uitgesproken bij arresten nrs. 185 689 en 185 690.

Zoals uit de bespreking hoger is gebleken heeft de eerste verzoekende partij op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt dat zij een medische problematiek heeft, laat staan een ernstige medische problematiek.

Daarenboven toont de eerste verzoekende partij ook geenszins op enige concrete wijze aan dat zij in Italië, indien zij toch medische zorgen nodig zou hebben, hiervan verstoken zou blijven.

De Raad wijst ook nog op volgende rechtspraak van het EHRM van 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; “33. *The Court reiterates that the situation in Italy for asylum-seekers can in no way be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment (cited above), and that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot, in themselves, act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115).*” en §36: *As to the second applicant, the Court recalls that it has already concluded that the transfer from Switzerland to Italy of adult asylum seekers, including those requiring medical treatment but who are not critically ill, would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention (A.S. v. Switzerland, no. 39350/13, § 38, 30 June 2015; A.M. v. Switzerland (dec), no. 37466/13, § 20, 3 November 2015). Since the second applicant is an adult and has not established that he is critically ill, the Court does not see any reason to depart from its conclusions in the above-mentioned cases.*” Hieruit blijkt dat het Hof stelt dat de verwijdering van een volwassen asielzoeker naar Italië, ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet in een kritieke toestand verkeren, geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Eerste verzoekende partij kan bezwaarlijk stellen in kritieke toestand te verkeren, zodat zij, gelet op voormelde rechtspraak van het Hof, zelfs indien aangenomen zou kunnen worden dat zij medische behandeling vereist, niet aannemelijk maakt dat zij hiervan in Italië verstoken zal blijven of dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich voordoet.

3.3.2.8. De Raad merkt op dat het *in casu* niet wordt betwist dat de bestreden beslissingen dienen te worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekende partijen ongunstig kan beïnvloeden. Hoewel verzoekende partijen zich niet nuttig kunnen beroepen op artikel 41 van het Handvest dat uitsluitend gericht is tot de instellingen, organen en instanties van de Unie en niet tot de lidstaten (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), is het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht wél van toepassing.

Niettemin, kan volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Eerste verzoekende partij verwijst weerom naar haar gezondheidstoestand, maar zoals uit de bespreking hoger is gebleken is dit niet van die aard dat dit gegeven de besluitvorming inzake het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten kon beïnvloeden.

3.3.2.9. Waar verzoekende partijen nog menen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd geschonden, wijst de Raad erop dat uit de bespreking hoger is gebleken dat eerste verzoekende partij

een medische problematiek op het eerste zicht niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekende partijen maken voorts niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening zou gehouden hebben met enig gegeven. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.3.2.10. Een schending van de door de verzoekende partijen aangehaalde bepalingen en beginselen wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt. Het eerste middel blijkt niet ernstig.

3.3.2.11. In een tweede middel betogen verzoekende partijen als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: schending van artikel 3 van het EVRM juncto artikel 13 van het EVRM, artikel 33 van de Vluchtelingenconventie, artikel 47 van het Handvest van Grondrechten van de Unie, artikel 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, punt 9 van de considerans van de Terugkeerrichtlijn, punt 25 van de considerans van de Procedurerichtlijn, artikel 9 van de Procedurerichtlijn, en schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, rechtszekerheid en het zorgvuldigheidsprincipe

Verzoekende partij mag dan nog het voorwerp vormen van een Dublin procedure, hij is en blijft een asielzoeker voor zolang er geen definitieve beslissing werd genomen over zijn asielaanvraag en geniet alle daar bijhorende rechten geput uit de Opvangrichtlijn en de Procedurerichtlijn, Als asielzoeker verblijft hij niet illegaal op het grondgebied en is de Terugkeerrichtlijn niet op hem van toepassing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven in toepassing van artikel 7, alinea 1, 1° en 10° Vw.

Er werd geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan in toepassing van artikel 74/14, §3, 4° Vw. omdat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de bijlage 26quater waartegen beroep werd aangetekend.

Deze bepalingen gaan in tegen Unierecht, meer bepaald tegen de Dublin III Verordening en de Procedurerichtlijn.

Artikel 74/14 Vw. vormt een omzetting van de Terugkeerrichtlijn en valt onder Titel IIIquater van de Vreemdelingenwet, Le. van toepassing op de terugkeer van de onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven.

Om een rechtsgeldige basis te kunnen vormen voor de bestreden beslissing dient verzoekende partij een illegaal op het grondgebied verblijvende derdelander te zijn.

In het arrest Kadzoev van het Hof van Justitie (HvJ, Khadzoev, C-357/09 PPU) wordt er gehamerd op het onderscheid tussen een derdelander in illegaal verblijf en een asielzoeker. Die laatste zijn verblijf is immers niet zonder meer 'illegaal' te noemen:

"41 In punt 9 van de considerans van richtlijn 2008/115 staat dat „overeenkomstig richtlijn 2005/85 [.] een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet [mag worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzende besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd] in werking is getreden

Punt 9 van de Considerans van de Terugkeerrichtlijn verwijst voor die stelling naar richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus. In de herschikte Procedurerichtlijn kan er echter geen gelijkaardige bepaling teruggevonden worden,

Andere rechtspraak van het Hof van Justitie maakt echter duidelijk dat iemand die onder de Dublin III Verordening valt nog steeds als asielzoeker rechten put uit de Procedurerichtlijn en de Opvangrichtlijn.

In het arrest van het Hof van Justitie van 27 september 2012, Cimade en Groupe d'information et de soutien des immigrés (GISTI) tegen Ministre de l'Intérieur, de F Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'Immigration, Zaak C-179/11, oordeelde het Hof van Justitie dat de werkingssfeer van de vroegere Opvangrichtlijn is beperkt tot asielzoekers voor zover zij op het grondgebied mogen verblijven,

Verwerende partij zal wellicht stellen dat verzoekende partij door de overdrachtsbeslissing net niet op het grondgebied mag verblijven.

Het Hof oordeelt echter in dit arrest dat onder de bewoordingen „in de lidstaat blijven" in de toenmalige Procedurerichtlijn wordt begrepen, het op het grondgebied blijven van de lidstaat waar het asiel verzoek is ingediend of wordt behandeld, daaronder begrepen aan de grens of in een transitzone van die lidstaat, en dat bijgevolg de conclusie moet luiden dat asielzoekers niet alleen mogen verblijven op het

grondgebied van de lidstaat waar het asielverzoek wordt behandeld, maar ook op dat van de lidstaat waar dat verzoek is ingediend, zoals artikel 3, lid 1, van richtlijn 2003/9 voorschrijft:

"37 In dit verband zij van meel af aan erop gewezen dat de werkingssfeer van richtlijn 2003/9 wordt afgebakend in artikel 3 ervan, volgens hetwelk deze richtlijn van toepassing is op alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een asielverzoek aan de grens of op het grondgebied van een lidstaat indienen voor zover zij als asielzoeker op het grondgebied mogen verblijven.

38 De eerste voorwaarde voor de toepassing van richtlijn 2003/9 is bijgevolg dat aan de grens of op het grondgebied van een lidstaat een asielverzoek moet zijn ingediend, In dit verband bepaalt artikel 2} sut b, van deze richtlijn dat onder „asielverzoek" moet worden verstaan „een door een onderdaan van een derde land of een staatloze ingediend verzoek dat kan worden opgevat als een verzoek om internationale bescherming door een lidstaat uit hoofde van het Verdrag van Genève", m dat „[e]ik verzoek om internationale bescherming [...] als een asielverzoek [wordt] beschouwd, tenzij de betrokkene uitdrukkelijk om een andere vorm van bescherming vraagt waarom afzonderlijk kan worden verzocht. De definitie van het begrip asielverzoek in artikel 2> sub c, van verordening nr. 343/2003 stemt hier in wezen mee overeen.

39 Met betrekking tot de periode waarin de materiële opvangvoorzieningen, waaronder huisvesting, voedsel en kleding alsook een dagvergoeding; aan de asielzoekers moeten worden verstrekt, bepaalt artikel 13, lidj, van richtlijn 2003/9 dat deze aanvangt wanneer de asielzoekers hun asielverzoek indienen.

40 Voorts volgt uit de artikelen 2 en 3 van richtlijn 2003/9 dat er slechts één categorie asielzoekers is, die alle onderdanen van derde landen en staatlozen omvat die een asielverzoek indienen. Deze richtlijn bevat geen bepalingen waaruit kan worden opgemaakt dat een asielverzoek slechts kan worden geacht te zijn ingediend wanneer het is ingediend bij de autoriteiten van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

41 Deze uitlegging vindt ook steun in artikel 4, lid 1, van verordening nr. 343/2003, dat bepaalt dat de procédure waarbij wordt vastgesteld welke lidstaat overeenkomstig deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek aanvangt zodra het asielverzoek voor de eerste maal bij een lidstaat wordt ingediend. Deze bepaling impliceert noodzakelijkerwijs dat een asielverzoek moet zijn ingediend alvorens de procédure tot vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat aanvangt.

42 De bepalingen van richtlijn 2003/9 moeten tevens worden uitgelegd in het licht van de algemene opzet en het doel van deze richtlijn, alsook, overeenkomstig punt 5 van de considerans ervan, met inachtneming van de grondrechten en de beginselen die met name in het Handvest worden erkend. Volgens dit punt van de considerans beoogt deze richtlijn meer bepaald te waarborgen dat de menselijke waardigheid ten voile wordt geëerbiedigd\ en te bevorderen dat de artikelen 1 en 18 van het Handvest worden toegepast.

43 Aan deze vereisten moet bijgevolg niet alleen worden voldaan jegens asielzoekers die zich ophouden op het grondgebied van de verantwoordelijke lidstaat totdat deze op hun asielverzoek heeft beslist\ maar ook jegens asielzoekers die wachten op een beslissing over de vraag welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek.

44 Dienaangaande kan niet met succes worden aangevoerd dat de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers niet gelden voor degenen onder hen voor wie de procédure tot vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat moet worden ingeleid, op grond dat dit een snelle procédure zou zijn.

Uit de artikelen 17 en 18 van verordening nr. 343/2003 blijkt namelijk dat bij een normale procédure vijf maanden kunnen verlopen tussen de datum van indiening van het asielverzoek en de datum waarop de aangezochte lidstaat beslist op het verzoek om de asielzoeker over te nemen. Daarbovenop komt nog de tijd die nodig is voor de overdracht van de betrokkene, die volgens artikel 19 van deze verordening normaal gesproken moet plaatsvinden binnen zes maanden nadat met het verzoek om overname is ingestemd.

45 Bovendien kan de in verordening nr. 343/2003 vastgestelde procédure in een aantal gevallen ertoe leiden dat de asielzoeker nooit aan de aangezochte lidstaat wordt overgedragen, maar in de lidstaat blijft waar hij zijn asielverzoek heeft ingediend. De in de artikelen 17 tot en met 20 van deze verordening bepaalde termijnen gelden slechts voor het geval dat de aangezochte lidstaat ermee instemt, de betrokken asielzoeker over te nemen of terug te nemen dan wel niet reageert op het verzoek van de verzoekende lidstaat Voor het geval dat de aangezochte lidstaat overname of terugname weigert, voorziet de betrokken regeling slechts in een bemiddelingsprocedure op vrijwillige basis. In dergelijke situaties kan het tijdelijke verblijf van de asielzoeker op het grondgebied van de verzoekende lidstaat zeer lang duren. De niet-toepassing van de minimumnormen voor de opvang van asielzoeker s jegens degenen onder hen voor wie de procédure tot vaststelling van de verantwoordelijke staat moet worden ingeleid, vindt derhalve geen rechtvaardiging in de duur van die procédure.

46 De tweede voorwaarde voor de toepassing van richtlijn 2003/9 is dat het de asielzoekers moet zijn toegestaan om als asielzoeker op het grondgebied van de betrokken lidstaat te verblijven.

Dienaangaande kan de Franse regering niet met succes aanvoeren dat; aangezien punt 29 van de considerans van richtlijn 2005/85 duidelijk vermeldt dat verzoeken die vallen onder verordening nr. 343/2003, van de werkingssfeer van laatstgenoemde richtlijn zijn uitgesloten, het ingevolge artikel 7, lid 1, van deze richtlijn aan een asielzoeker verleende recht om ten behoeve van de procedure voor de behandeling van het asielverzoek in de lidstaat te blijven, niet kan gelden voor een asielzoeker voor wie de in deze verordening voorziene procedure tot vaststelling van de verantwoordelijke staat moet worden ingeleid,

47 Volgens artikel 2, sub kf van richtlijn 2005/85 moet onder de bewoordingen „in de lidstaat blijven” immers worden begrepen, het op het grondgebied blijven van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend of wordt behandeld daaronder begrepen aan de grens of in een transitzone van die lidstaat

48 Bijgevolg moet de conclusie luiden dat asielzoekers niet alleen mogen verblijven op het grondgebied van de lidstaat waar het asielverzoek wordt behandeld maar ook op dat van de lidstaat waar dat verzoek is ingediend, zoals artikel 3, lid 1, van richtlijn 2003/9 voorschrijft

49 Aan deze uitlegging wordt niet afgedaan door punt 29 van de considerans van richtlijn 2005/85\ dat enkel verwijst naar het feit dat de bij deze richtlijn ingevoerde procedures voor de toekenning en de intrekking van de vluchtelingenstatus in de lidstaten niet dezelfde zijn als die welke bij verordening nr. 343/2003 zijn ingesteld voor de vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek.

50 Derhalve moet op de eerste vraag worden geantwoord dat richtlijn 2003/9 aldus moet worden uitgelegd dat een lidstaat waarbij een asielverzoek wordt ingediend, de in richtlijn 2003/9 vastgestelde minimale opvangvoorzieningen voor asielzoekers ook moet verstrekken aan een asielzoeker ten aanzien van wie hij overeenkomstig verordening nr. 343/2003 besluit een andere lidstaat, als lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek om overname of terugname te verzoeken*

De tweede vraag

51 Met zijn tweede vraag wenst de verwijzende rechter te vernemen op welk tijdstip de verplichting van de lidstaat waarbij een asielverzoek is ingediend, om de minimale opvangvoorzieningen van richtlijn 2003/9 aan een asielzoeker te verstrekken, een einde neemt wanneer deze lidstaat overeenkomstig verordening nr. 343/2003 besluit een andere lidstaat; ah lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, te verzoeken deze asielzoeker over te nemen of terug te nemen, Voorts wenst hij met deze vraag te vernemen welke lidstaat moet instaan voor de financiële last van het verstrekken van deze minimale voorzieningen..

52 Aangaande de duur van de verplichting om de minimale opvangvoorzieningen te verstrekken, zij in de eerste plaats eraan herinnerd dat de personele werkingssfeer van richtlijn 2003/9 zich uitstrekt tot iedere asielzoeker die voor de eerste maal een asielverzoek bij een lidstaat heeft ingediend, zoals in de punten 37 en 38 van het onderhavige arrest is uiteengezet.

53 In de tweede plaats zij erop gewezen dat een asielzoeker volgens artikel 2, sub c, van richtlijn 2003/9 en artikel 2, sub d, van verordening nr. 343/2003 een onderdaan van een derde land of een staatloze is die een asielverzoek heeft ingediend waarover nog geen definitieve beslissing is genomen. De asielzoeker behoudt dus zijn status van asielzoeker in de zin van deze richtlijn zolang geen definitieve beslissing is genomen.

54 In de derde plaats volgt uit de artikelen 17 tot en met 19 van verordening nr. 343/2003 dat het loutere verzoek van een lidstaat waarbij een asielverzoek is ingediend, om overname van de betrokken asielzoeker door een andere lidstaat; geen einde maakt aan de behandeling van het asielverzoek door de verzoekende lidstaat Ook in de gevallen waarin de aangezochte lidstaat met de overname instemt, blijft de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek overeenkomstig artikel 19, lid 4, namelijk berusten bij de lidstaat waar het is ingediend, wanneer de betrokken asielzoeker niet binnen de gestelde termijn van zes maanden wordt overgedragen. Bovendien voorziet de betrokken regeling; zoals in punt 45 van het onderhavige arrest is aangegeven, bij weigering van de aangezochte lidstaat enkel in een bemiddelingsprocedure op vrijwillige basis en valt in een dergelijk geval niet uit te sluiten dat de asielzoeker op het grondgebied van de verzoekende lidstaat blijft.

55 Uit het voorgaande moet worden afgeleid dat noch de beslissing van de lidstaat om een andere lidstaat, die hij verantwoordelijk acht voor de behandeling van het asielverzoek, te verzoeken de asielzoeker over te nemen, noch de instemming met dit verzoek door de aangezochte lidstaat een definitieve beslissing in de zin van richtlijn 2003/9 vormt. Bijgevolg maakt alleen de effectieve overdracht van de asielzoeker door de verzoekende lidstaat een einde aan de behandeling van het asielverzoek door deze laatste, alsook aan diens verantwoordelijkheid voor het verstrekken van de minimale opvangvoorzieningen.

56 Zoals in de punten 42 tot en met 45 van het onderhavige arrest reeds is gezegd, verzetten overigens de algemene opzet en het doel van richtlijn 2003/9 alsook de in acht te nemen grondrechten, met name de vereisten van artikel 1 van het Handvest, volgens hetwelk de menselijke waardigheid moet worden geëerbiedigd en beschermd zich ertegen dat een asielzoeker de bescherming wordt ontnomen

die door de in deze richtlijn vastgestelde minimumnormen wordt geboden, al was het maar in de periode tussen de indiening van zijn asielverzoek en het tijdstip waarop hij daadwerkelijk aan de verantwoordelijke lidstaat wordt overgedragen.

57 Enkel in de in artikel 16 van richtlijn 2003/9 genoemde gevallen, waarin de asielzoeker de in de betrokken lidstaat geldende opvangregeling niet in acht neemt, kunnen de in deze richtlijn vastgestelde opvangvoorzieningen worden beperkt of ingetrokken.

58 Uit het voorgaande volgt dat de verplichting van de lidstaat die een aan zijn grens of op zijn grondgebied ingediend asielverzoek ontvangt\ om de minimale opvangvoorzieningen van richtlijn 2003/9 te verstrekken aan een asielzoeker ten aanzien van wie hij overeenkomstig verordening nr. 343/2003 besluit een andere lidstaat, als lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, om overname of terugname te verzoeken, slechts eindigt op het tijdstip waarop de verzoekende lidstaat die asielzoeker daadwerkelijk overdraagt.

59 Met betrekking tot de vraag welke lidstaat moet instaan voor de financiële last van het verstrekken van deze minimale voorzieningen, zij erop gewezen dat de financiële last die het gevolg is van de eisen die voortvloeien uit de naleving door een lidstaat van het Unierecht, normaal gesproken moet worden gedragen door de lidstaat waarop de verplichting rust om aan die eisen te voldoen, dat wil zeggen in een zaak als die van het hoofdgeding, de lidstaat die overeenkomstig het bepaalde in het vorige punt de in richtlijn 2003/9 vastgestelde minimale opvangvoorzieningen dient te waarborgen, tenzij het Unierecht anders bepaalt. Aangezien in dit verband noch richtlijn 2003/9 noch verordening nr. 343/2003 andersluidende bepalingen bevat, moet worden vastgesteld dat de lidstaat waarop de verplichting rust om die minimale voorzieningen te verstrekken moet instaan voor de financiële last daarvan.

60 Bovendien zij opgemerkt dat de verantwoordelijkheden op het vlak van de financiële lasten die voortvloeien uit de uitvoering van het gemeenschappelijke asiel- en immigratiebeleid, eerlijk moeten worden verdeeld tussen de lidstaten, wat met name bij grote migratiestromen noodzakelijk kan blijken, en dat op deze grond in het kader van het Europees Vluchtelingenfonds, dat bij beschikking nr. 573/2007 is ingesteld als onderdeel van het algemeen programma „Solidariteit en beheer van de migratiestromen”, in het bijzonder ter zake van opvangvoorzieningen en asielprocedures aan de lidstaten financiële bijstand kan worden toegekend

62 Bijgevolg moet op de tweede vraag worden geantwoord dat de verplichting van de lidstaat waarbij een asielverzoek wordt ingediend, om de minimale opvangvoorzieningen van richtlijn 2003/9 te verstrekken aan een asielzoeker ten aanzien van wie hij overeenkomstig verordening nr. 343/2003 besluit een andere lidstaat; als lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, om overname of terugname te verzoeken, eindigt wanneer de asielzoeker door de verzoekende lidstaat daadwerkelijk wordt overgedragen. De verzoekende lidstaat, waarop voornoemde verplichting rust, moet instaan voor de financiële last van het verstrekken van deze minimale voorzieningen. "

In de herschikte Procedurerichtlijn wordt onder artikel 2, p) "in de lidstaat blijven" gedefinieerd als "op het grondgebied blijven van de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming is gedaan of wordt behandeld daaronder begrepen aan de grens of in een transitzone van die lidstaat".

Gelet op het feit dat verzoekende partij een onderdaan is van een derde land of een staatloze die een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan waarover nog geen definitieve beslissing is genomen, in de zin van artikel 2, c van de Procedurerichtlijn, is hij een asielzoeker naar Europees recht. De CIMADE rechtspraak van het Hof van Justitie toont glashelder aan dat het feit dat verzoekende partij voorwerp uitmaakt van een Dublin procedure daar niets aan verandert.

Verzoekende partij verblijft dus niet "illegaal op het grondgebieden noch de Terugkeerrichtlijn noch Illquater Vw. is op hem van toepassing.

Dit houdt in dat artikel 74/14 Vw. niet kan gebruikt worden om verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen zonder enige termijn voor vrijwillig vertrek.

Het houdt eveneens in dat artikel 7 Vw. niet kan toegepast worden op verzoekende partij.

Artikel 7 Vw. vermeldt:

"§1. Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven (...)"

Uit de aanheft van dit artikel blijkt duidelijk dat dit artikel slechts van toepassing is op de gemeenrechtelijke vreemdeling, en niet op de vreemdeling die een vraag tot internationale bescherming in toepassing van de Conventie van Genève en het Europese asielacquis, ingediend heeft. Dergelijke vreemdeling kan zich immers beroepen op de meer voordelige bepalingen van een internationaal verdrag} zoals artikel 33 van de Conventie van Genève, artikel 3 van het EVRM, artikel 6 van het

IVBPR, Een persoon die een asielaanvraag heeft ingediend, kan niet beschouwd worden als een persoon in onwettig verblijf (HvJ, Khadzoev, C-3 57/09 PPU, §41).

In arrest nr. 159 529 van 5 januari 2016 oordeelde Uw Raad in een analoog geval:

'Dit op zich volstaat reeds voor de vaststelling dat het middel gestoeld op de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 1 van de Vreemdelingenwet prima face ernstig overkomt.

(...)

Artikel 33, lid 1 van het Vluchtelingenverdrag bepaalt dat: "Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging: " in deze bepaling is sprake van de "vluchteling", Het is evenwel duidelijk dat artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag ook van toepassing is op personen die voldoen aan de criteria zoals opgesomd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (ook artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet verwijst expliciet naar dit Verdragsartikel) maar waarvan het vluchtelingenstatuut niet officieel erkend is. Dit is eigen aan het declaratoir karakter van de vluchtelingenstatus en blijkt eveneens uitdrukkelijk uit het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State dat tot de wijziging van de Vreemdelingenwet op 14 juli 1987 zou leiden (oprichting van het CGVS en de Vaste Beroepscommissie voor ' Vluchtelingen). Hierin lezen we "'Artikel 33 van het Verdrag daarentegen bevat geen enkele verwijzing naar de regelmatigheid van het verblijf en evenals artikel 31 is het bijgevolg toepasselijk op de persoon die een Staat op onregelmatige wijze is binnengekomen en de hoedanigheid van vluchteling heeft aangevraagd. Uit de zo-even gememoreerde bepalingen van het Verdrag volgt dat dit voorlopige bescherming biedt kan de vreemdeling die, hoewel hij nog niet erkend is als vluchteling, deze hoedanigheid opeist " (Pari. St. Katner 1986-87\ 689/1,20,)

Deze interpretatie wordt eveneens onderschreven door de rechtsleer. "Furthermore, protection from refoulement is not limited to persons who are formally recognized as refugees. A person is a refugee as soon as he satisfies the criteria contained in the definition. Consequently, Article 33 of the Convention applies unequivocally to refugees who have not been formally recognized as such, but are seeking, claiming or applying for refugee protection from a state party to the Convention " K, WOUTERS, International legal standards for the protection from refoulement, 2009> Intersentia,

47. Of nog ftThe principle of non-refoulement, as it appears in article 33 of the 1951 Convention, applies clearly and categorically to refugees within the meaning of article L It also applies to asylum seekers, at least during an initial period and in appropriate circumstances, for otherwise there would be no effective protection. Those with a presumptive or prima facie claim to refugee status are therefore entitled to protection, as the UNHCR Executive Committee has stressed, for example, in Conclusion No. 6 (1977), reaffirming 'the fundamental importance of the principle of non-refoulement...irrespective of whether or not individuals have been formally recognized as refugees. " GS. Goodwin-Gill en J.Mc Adam, The refugee in international law, Oxford University Press, 2007, 233"

Punt 25 van de considerans van de Procedurerichtlijn stelt:

"Teneinde ervoor te zorgen dat personen die bescherming behoeven als vluchteling in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt-, correct als zodanig worden erkend, moet elke verzoeker, daadwerkelijk toegang hebben tot de procedures, in de gelegenheid worden gesteld met de bevoegde autoriteiten samen te werken en te communiceren om de voor zijn zaak relevante feiten uiteen te zetten, en over voldoende procedure te waarborgen beschikken om zijn rechten in alle fasen van de procédure te doen gelden. Voorts moet de procédure voor het onderzoeken van een verzoek om internationale bescherming de verzoeker normaliter ten minste het volgende geven: het recht om te blijven in afwachting van een beslissing van de beslissingsautoriteit; (...)"

Artikel 9 van de Procedurerichtlijn stelt duidelijk omtrent het recht van een asielzoeker om in de lidstaat te blijven:

"i. Verzoekers mogen in de lidstaat blijven, louter ten behoeve van de procédure, totdat de beslissingsautoriteit overeenkomstig de in hoofdstuk III uiteengezette procedures in eerste aanleg een beslissing heeft genomen. Dat recht om te blijven houdt niet in dat de betrokkene recht heeft op een verblijfsvergunning.

2. De lidstaten mogen alleen een uitzondering maken voor de gevallen waarin een verzoeker een volgend verzoek doet, zoals bedoeld in artikel 41 of wanneer zij een persoon zullen overdragen of uitleveren, naar gelang van het geval aan hetzij een andere lidstaat uit hoofde van verplichtingen overeenkomstig een Europees aanhoudingsbevel (11) of anderszins, hetzij aan een derde land of aan internationale strafhoven of tribunalen.

3. Een lidstaat kan een verzoeker krachtens lid 2 alleen uitleveren aan een derde land wanneer de bevoegde autoriteiten zich ervan hebben vergewist dat een uitleveringsbesluit niet zal leiden tot direct of indirect refoulement in strijd met de internationale en Unie-verplichtingen van die lidstaat

De uitzonderingen die voorzien zijn bevatten niet de toepassing van de Dublin III Verordening.

De wettige basis voor de bestreden beslissing ontbreekt dus, Ten overvloede dient er op gewezen te worden dat gezien artikel 8 van de Opvangrichtlijn, bepaling 3.d) voorziet in detentie op grond van de Terugkeerrichtlijn onder de strikte voorwaarde dat het om een manifest dilatoire asielaanvraag gaat? en gezien bepaling 3,f) voorziet in detentie op grond van de Dublin III Verordening, het duidelijk is dat de toepassing van de Dublin III Verordening niet verzoenbaar is met de toepassing van de Terugkeerrichtlijn.

Verwerende partij kan niet verwachten van verzoekende partij dat hij zich moedwillig blootstelt aan een artikel 3 EVRM scb.endj.ng, noch dat hij contra legem handelt

In louter ondergeschikte orde, indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat artikel 74/14 Vw, wel degelijk kan toegepast worden op verzoekende partij, dient er opgemerkt te worden dat de motivering op grond van artikel 74/14 Vw. contra legem is, en verwacht van verzoekende partij dat hij zelf zijn rechten zou schenden.

Artikel 74/14, §3 Vw. voorziet enkel in de mogelijkheid om een kortere termijn op te leggen, zonder een verplichting op te leggen aan verwerende partij. Verwerende partij wijst er op dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de bijlage 26quater, zonder hieromtrent verder te motiveren.

Verzoekende partij heeft beroep aangetekend tegen de beslissing bijlage 26quater. Een dergelijk beroep is naar Belgisch recht niet schorsend.

Artikel 27 van de Dublin 111 Verordening vereist een beroep tegen de overdrachtsbeslissing dat:

"a) het beroep of het bezwaar de betrokkene het recht verleent

om in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar in de betrokken Lidstaat te blijven, of

b) de overdracht automatisch wordt opgeschort en dat dergelijke opschorting verstrijkt na een bepaalde redelijke termijn, binnen welke een rechterlijke instantie na nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het verzoek een beslissing heeft genomen of een beroep of bezwaar al dan niet opschortende werking heeft, of

e) de betrokkene de gelegenheid heeft om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar. De lidstaten zorgen ervoor dat er een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikbaar is door de overdracht op te schorten totdat de beslissing over het eerste opschortingsverzoek wordt gegeven. Beslissingen over het al dan niet opschorten van de uitvoering van het overdrachtsbesluit worden gegeven binnen een redelijke termijn die evenwel een nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het opschortingsverzoek mogelijk maakt. Een beslissing om de uitvoering van het overdrachtsbesluit niet op te schorten wordt gemotiveerd\ "

Indien verzoekende partij ook echt verwacht wordt door verwerende partij om gevolg te geven aan een bijlage 26quater waartegen hij een beroep heeft ingesteld dat nota bene een artikel 3 EVRM schending inroept, vooraleer Uw Raad hier in beroep een arrest in geveld heeft, en daar als gevolg aan koppelt dat automatisch artikel 74/14, §3, 4° Vw, van toepassing wordt dan wilt dit zeggen dat verwerende partij van verzoekende partij eist dat hij afstand doet van zijn recht vervat in artikel 27 van de Dublin III Verordening en zich niet beroept op de schorsingsmogelijkheden die dit artikel voorziet.

Een dergelijke motivering is contra legem, en volstrekt onredelijk, en schendt de motiveringsplicht die op verwerende partij rust."

3.3.2.12. Verzoekende partijen ontkennen niet dat de Dublin III-Verordening op hen werd toegepast.

De Raad wijst ook op het gestelde in artikel 51/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet dat stelt:

"Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden."

Op 22 december 2016 heeft de verwerende partij geoordeeld dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partijen en dat bijgevolg hen het verblijf in België wordt geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. Meer specifiek wordt gesteld: *"De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15 .12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten."*

Verzoekende partijen hebben hier binnen de gestelde termijn evenwel geen gevolg aan gegeven. De Raad benadrukt dat de doelstelling van de Dublin III-verordening erin bestaat dat, wanneer blijkt dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, de asielzoeker ook

effectief wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat en dit binnen een zekere termijn. De verplichting om het Belgische grondgebied te verlaten en zich te begeven naar de bevoegde lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag ligt aldus besloten in de beslissing waarbij wordt vastgesteld dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag.

Indien men de lidstaat die niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag de mogelijkheid zou ontzeggen om een effectieve overdracht te organiseren, dan gaat men voorbij aan de bedoeling van de Uniewetgever. De Raad wijst ook op artikel 7 van Verordening (EG) Nr. 1560/2003 van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend waaruit blijkt dat een overdracht niet alleen op initiatief van de asielzoeker kan plaatsvinden maar ook op gedwongen wijze.

Verzoekende partijen kunnen dan op het eerste zicht ook niet gevolgd worden dat ten aanzien van hen thans geen bevel om het grondgebied te verlaten mag gegeven worden op grond van de in de bestreden beslissingen opgenomen wettelijke bepalingen ten einde de overdracht te organiseren wanneer blijkt dat zij geen gevolg hebben gegeven aan voormeld bevel om zich te begeven naar de bevoegde lidstaat voor de behandeling van hun asielaanvraag.

Waar verzoekende partijen voorhouden dat in een considerans van de richtlijn 2008/115/EG wordt vermeld dat iemand die een asielaanvraag indient niet mag worden beschouwd als een persoon die illegaal in het Rijk verblijft en het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) hiernaar verwees in een arrest, moet worden gesteld dat het de Raad niet toekomt bestuurlijke beslissingen te toetsen aan consideransen van richtlijnen die reeds werden omgezet. Bovendien blijkt uit het citaat dat verzoekende partijen in het verzoekschrift dienaangaande opnemen dat een derdelander in de lidstaat waar hij asiel indient niet mag beschouwd worden als illegaal verblijvende op het grondgebied van *die* lidstaat tot zolang er geen afwijzende beslissing is genomen. Verzoekende partijen hebben echter geen asielaanvraag meer hangende bij de Belgische autoriteiten nu gebleken is dat België niet verantwoordelijk is voor de asielaanvraag. De Raad wijst in dat kader ook op artikel 33 van de herschikte Procedurerichtlijn (2013/32/EU van 26 juni 2013) dat stelt dat: *“Niet-ontvankelijke verzoeken*

1. Naast de gevallen waarin een verzoek niet in behandeling wordt genomen overeenkomstig Verordening (EU) nr. 604/2013, zijn de lidstaten niet verplicht te onderzoeken of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, indien een verzoek krachtens dit artikel niet-ontvankelijk wordt geacht.” Tevens doet de Procedurerichtlijn geen afbreuk aan de bepalingen van de Dublin III-Verordening.

Uit het arrest in de zaak C-179/11 (Cimade) van het HvJ van 27 september 2012 blijkt voorts enkel dat de minimumnormen inzake opvang van asielzoekers ook gelden voor asielzoekers waarvan gebleken is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag en dit tot op het moment dat de asielzoeker effectief wordt overgedragen. Verzoekende partijen kunnen geenszins gevolgd worden dat hieruit blijkt dat hen geen bevel om het grondgebied te verlaten mag gegeven worden ten einde de effectieve overdracht aan de Italiaanse autoriteiten te laten plaatsvinden.

Verzoekende partijen worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten die de asielaanvraag van verzoekende partijen zal behandelen. De Raad wijst nogmaals op zijn arresten nrs. 185 689 en 185 690 van 20 april 2017. Verzoekende partijen maken dan ook op het eerste zicht niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen een schending inhouden van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 33 van de Conventie van Genève, noch een schending van artikel 3 van het EVRM noch een schending van artikel 6 van het IVBPR.

Naast de vaststelling dat verzoekende partijen op geen enkele manier aannemelijk maken dat de feiten die aan de grondslag liggen van het arrest van de Raad waaruit ze citeren transponeerbaar zijn op onderhavige zaak, wijst de Raad erop dat er in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kleeft aan deze rechtspraak.

De overige beschouwingen van de verzoekende partijen kunnen op het eerste zicht niet overtuigen.

3.3.2.13. Zoals voorts blijkt hebben de verzoekende partijen een rechterlijke uitspraak bekomen inzake de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten waarbij hun beroep

werd verworpen. Uit artikel 27 van de Dublin III-Verordening kan voorts niet afgeleid worden dat het beroep tegen de bijlage 26quater verhindert dat de verwerende partij overgaat tot de gedwongen overdracht via de thans bestreden beslissingen. Verzoekende partijen gaan immers voorbij aan punt c van genoemd artikel 27 dat stelt dat zij moeten beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel door de overdracht op te schorten, waaraan tegemoet gekomen wordt door de procedure via uiterst dringende noodzakelijkheid of de procedure tot het vorderen van voorlopige maatregelen via uiterst dringende noodzakelijkheid, waarvan verzoekende partijen trouwens gebruik hebben gemaakt. Bijgevolg kan verwerende partij wel degelijk wanneer wordt vastgesteld dat verzoekende partijen niet voldoen aan de verplichting om zich te begeven naar de lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van hun asielaanvraag, op grond van deze vaststelling verzoekende partijen geen termijn voor vrijwillig vertrek meer geven en overgaan tot een gedwongen tenuitvoerlegging.

3.3.2.14. Verzoekende partijen maken een schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen op het eerste zicht niet aannemelijk. Het tweede middel blijkt niet ernstig.

3.3.2.15. In een derde middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“DERDE MIDDEL Schending van artikel 8 EVRM, schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, rechtszekerheid en het zorgvuldigheidsprincipe

Artikel 8 EVRM bepaalt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven, Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.*

Verdragsluitende Staten zijn er toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleids marge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds.

*Onder artikel 8 EVRM kan de overheid zowel een negatieve verplichting hebben zich te onthouden van een inmenging in het recht op privé- en gezinsleven, als een positieve verplichting het privéleven en gezinsleven te waarborgen**

Zodra een asielzoeker toekomt op het grondgebied, zijn asielaanvraag geregistreerd ziet en een attest van immatriculatie krijgt dat zijn verblijf tijdelijk regelt begint de asielzoeker, die noodgedwongen volledig gebroken heeft met zijn privéleven in het herkomstland, aan zijn nieuwe toekomst en gaat hij betekenisvolle verbanden aan die hem toelaten weer 'mens' te zijn. Dat is eigen aan de situatie van iemand die plotsklaps alles heeft moeten achterlaten vanwege het feit dat zijn eigen autoriteiten hem vervolgen.

Verzoekende partij i\$ direct beginnen Nederlandse les volgen, heeft hier een netwerk, een gastgemeenschap van andere Turkse onderdanen die tot het Gulen netwerk behoren, en werd al aangezocht om op te treden als advocaat voor Kimse Yok mu.

Verzoekende partij heeft hier samen met andere Turkse advocaten die zich in een gelijke situatie bevinden asiel aangevraagd. Ze hebben, wat erg logisch is, de uitdrukkelijke wens hun asielaanvragen samen te bestuderen en te coördineren. De behandeling van hun aanvragen in één land, door één enkele asielinstantie is bevorderlijk voor de kwaliteit van de procedure en waarborgt hun recht op asiel in de zin van artikel 18 van het Handvest van Grondrechten.

Dit netwerk is daarnaast uiteraard ook een bijzonder belangrijke bron van morele steun en maakt als dusdanig deel uit van haar echtgenoot zijn privéleven.

Verzoekende partij heeft hier een woning betrokken, contracten afgesloten met energieleveranciers en een bankrekening geopend.

Al deze elementen maken onmiskenbaar deel uit van het privéleven dat zich hier ontplooid heeft, in een situatie die moeilijk als onwettig verblijf zou kunnen geduid worden.

Verwerende partij was van dit privéleven op de hoogte. Ondertussen had verzoekende partij haar raadsman per fax 27 maart jl. (Stuk 3) verwerende partij ook nog verder op de hoogte gebracht van het ontwikkelde gezinsleven en bezorgen verwerende partij hiertoe de volgende bewijzen:

- 1) *Huurovereenkomst Eindhovenlaan 24, Hasselt*
- 2) *Bewijs betaling huur d.d. 13 februari 2017*
- 3) *Contract Essent, elektriciteit en gas*
- 4) *Brieven Essent, d.d. 29 december 2012*
- 5) *Bewijs betaling factuur Essent Belgium, d.d. 13 februari 2017*
- 6) *Tussentijdse factuur Essent, d.d. 2 maart 2017*
- 7) *Bewijs betaling factuur Essent, d.d. 3 maart 2017*
- 8) *De Watergroep, contractbevestiging, d.d. 11 januari 2017*
- 9) *De Watergroep, tussentijdse factuur, d.d. 17 maart 2017*
- 10) *Bewijs betaling factuur De Watergroep, d.d. 22 maart 2017*
- 11) *Inschrijvingsbewijzen 2016-2017 les Nederlands, D. F. en D. H., d.d. 26 oktober 2016 en 27 januari 2017*
- 12) *Referentiebrieven leerkracht Nederlands Inge Vrancken*
- 13) *Attesten van aanwezigheid in de Nederlandse les van DURAN Fikret en DURAN Hatice, d.d. 17 maart 2017*
- 14) *Deelcertificaten les Nederlands, D. F. en D.H., d.d. 26 januari 2017 en 8 maart 2017*
- 15) *Verklaring burens VERJANS Ann en JANS Jos, d.d. 20 maart 2017*
- 16) *Verklaring politie, d.d. 24 maart 2017*
- 17) *Brief Colruyt*
- 18) *Bibliotheekkaarten D. F. en D. H.*
- 19) *Bewijzen bankrekening*

Verwerende partij heeft op geen enkele wijze deze documenten in rekening gebracht, noch er motieven omtrent opgenomen, hoewel het de bewijzen betreft van het hier op het grondgebied opgebouwde privéleven, hetgeen dit recht op een privé-leven schendt, samen met de motiveringsplicht die op verwerende partij rust"

3.3.2.16. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoekende partijen menen dat zij sinds hun aankomst op het Belgische grondgebied een beschermenswaardig privéleven hebben uitgebouwd. Met hun betoog ontwikkeld in het verzoekschrift dienaangaande tonen de verzoekende partijen echter nog niet aan dat het door hen opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Hierbij dient erop gewezen te worden dat het privéleven van de verzoekende partijen zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust waren dat hun verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

In casu kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partijen, die blijkens de stukken van het administratief dossier pas in België zijn aangekomen op 16 augustus 2016, op de korte tijd dat zij in België hebben verbleven voorafgaand aan het treffen van de thans bestreden beslissingen, dermate intense sociale of andere contacten met en in de Belgische samenleving zouden hebben ontplooid om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendigd zodanig dat deze vreemdeling op duurzame wijze lokaal verankerd is in de samenleving van het gastland. Dit blijkt *in casu* niet. Bovendien maken de verzoekende partijen geheel niet aannemelijk dat zij in het land van bestemming, Italië, onmogelijk een sociaal netwerk zouden kunnen opbouwen of dat zij er niet in de mogelijkheid zouden zijn om hun professionele activiteiten uit te bouwen of verder te zetten.

De verzoekende partijen maken het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM bijgevolg niet aannemelijk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.17. Gelet op voorgaande vaststellingen ziet de Raad voorts op het eerste zicht niet in waarom de verwerende partij in de bestreden beslissingen zou moeten motiveren aangaande een privéleven waarvan niet blijkt dat dit beschermenswaardig is.

De Raad verwijst voor zover als nodig nog naar de bespreking van de overige middelen. Een schending van de door de verzoekende partijen aangehaalde bepalingen en beginselen wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt. Het derde middel blijkt niet ernstig.

3.3.2.18. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizendzeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

S. DE MUYLDER